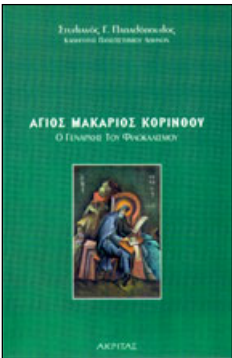

Ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς σημασίας*

*Ἡ παράδοξος προέκτασις τῆς κριτικῆς μιᾶς βιβλιοκρισίας μας
ἢ περὶ παραδόξων «ἀκροβολισμῶν».
Μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἢ μὲ τοὺς Ἁγίους;*

ΕΙΧΑΜΕ δημοσιεύσει παλαιότερα στὸ περιοδικὸ μας¹, ὡς θυμίαμα εὐλαθείας στὸν Ἅγιον Μακάριο, Ἐπίσκοπον Κορίνθου (1731-1805), τὸν Γενάρχη τοῦ Φιλοκαλισμοῦ, μία σύντομη βιβλιοκρισία τῆς ὁμώνυμης καὶ πολὺ οἰκοδομητικῆς μονογραφίας τοῦ Καθηγητοῦ κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου («Ἀκρίτας», ἔκδοσις α΄, Μάρτιος 2000, σσ. 176).

Μετὰ περίπου ἀπὸ ἓνα ἔτος, στὸ γνωστὸ ἀγιορειτικὸ περιοδικὸ «Πρωτᾶτον»², ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσιάσεως τοῦ ὄντως σημαντικοῦ αὐτοῦ βιβλίου τοῦ κ. Στ. Π., ἐγίνε εὐφημος ἀναφορὰ στὴν βιβλιοκρισία μας αὐτή, μάλιστα μὲ τὴν δῆλωσι ἀπὸ τὸν Ὁσιολογ. Μοναχὸ Συμεὼν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Χρυσοποδαριτίσεως Πατρῶν ὅτι «καὶ ἡμεῖς τὴν προσυπογράφομεν “δυσὶ ταῖς χερσὶ”».

* * *

■ **Α. Παραδόξως** ὁμοῦς, ὁ Ὁσιολογιώτατος προβαίνει σὲ μία «ἀσύνδετη» προέκτασι καὶ εἰσέρχεται σὲ θέματα, στὰ ὁποῖα δὲν ἀνεφέρετο ἡ βιβλιοπαρουσίασίς μας, ἀλλὰ βε-

βαίως οὔτε προσφέρεται γιὰ κάτι τέτοιο τὸ βιβλίον γιὰ τὸν Ἅγιον Μακάριο, ἐκτὸς ἐὰν «*παραβιασθῇ*» αὐτό, ὅπως τελικὰ καὶ ἔγινε.

1. Συγκεκριμένα, ὁ Ὁσιολογιώτατος ἀναφέρεται στὴν «*λειτουργικὴ παράδοσι τῶν μνημοσύνων*», ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνίσθηκε μὲν ὁ Ἅγιος Μακάριος, ἀλλὰ «*δὲν ἐκράτησε θέσι ἀκραία, φανατικὴ καὶ ἐπίμονη*», οὔτε διέσπασε τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα.

2. «*Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν*», συνεχίζει ὁ Ὁσιολογιώτατος, «*ἰσχύει τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου*», τὴν «*ἀλλαγὴν*» τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζει ἐπιτυχῶς καὶ αὐστηρῶς ὡς «*ἀπαράδεκτη ὄντως*», ἐφ' ὅσον «*δὲν ἐτηρήθη οὐδεὶς σεβασμὸς εἰς τὴν παράδοσι καὶ οὐδεμία κανονικότης εἰς τὴν ὅλη διαδικασία, οὔτε βεβαίως καὶ πνεῦμα ἀγάπης καὶ καταλλαγῆς ἐκ μέρους τῶν “καινοτόμων”*».

3. Δηλαδή, τί «*ἰσχύει*»; Ὅπως ὁ Ἅγιος Μακάριος, ὑποστηρίζει ὁ Ὁσιολογιώτατος, «*ἐδέχθη ταπεινὰ τὴν οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ μνημόσυνα*», ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ παράδοσις δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν «*θεῖαν ἀλήθειαν*», τοιοιτοτρόπως καὶ οἱ ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτειχίζονται ἐκ τῶν **Καινοτόμων**, οὔτε νὰ προβάλλουν «*δικαιολογούμενοι τὸ*

θέμα τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ὄντως αὐτῆς παναιρέσεως**», διότι «*ἡ ἀποκοπή τους εἶναι πρωθύστερη*».

* * *

■ **Β. Πρωτίστως**, θὰ πρέπει νὰ δικαιολογήσουμε τὸ «*παραδόξως*»: ὁ Ὄσιο-λογιώτατος διαπράττει ἓνα προφανέστατο **μεθοδολογικὸ ἀτόπημα**, διότι ἐὰν ἤθελε νὰ ἀναφερθῆ στὴν ἐκκλησιολογικὴ ταυτότητα τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς **Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας** καὶ τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, δηλαδὴ σὲ ζωτικὰ θέματα ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογικῆς σημασίας, ὤφειλε νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν σχέσει καὶ ἀναφορᾷ πρὸς ἄλλα **εἰδικὰ κείμενά μας** καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀποδίδῃ δοξασίες καὶ ἦθος, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶναι **τελείως ἄγνωστα**.

1. Περαιτέρω, ὁ Ὄσιο-λογιώτατος προβαίνει σὲ μία ἀδικαιολόγητη **ἐννοιολογικὴ μετατόπισι** καὶ μία **ἀτυχὴ σύγκρισι ἢ συσχέτισι**, διότι τὰ μὲν **Μνημόσυνα** εἶναι μία Παράδοσις, «*ὅπου χωρεῖ, ἀνεκτικῶς πως καὶ μὲ προϋποθέσεις, οἰκονομία*», ὅπως ὁ ἴδιος γράφει, τὴν δὲ ἐφαρμογὴ τῆς οἰκονομίας ἀπεφάσισε συνοδικῶς ἡ Τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐνὸς ἐνδο-αγιορειτικοῦ ζητήματος.

2. Ἡ **Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία** ὅμως τοῦ 1924, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, δὲν ὑπῆρξε πρᾶξις λελογισμένης οἰκονομίας πρὸς οἰκοδομὴν, ἀλλὰ ἡ ἀπαρχὴ τῶν «**Βημάτων πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος**»^{2α}, δηλαδὴ ἡ βιαία ἐφαρμογὴ τοῦ «*γράμματος*» τῆς ὄντως παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως αὐτὴ διεκηρύχθη ἐπίσημότατα τόσο τὸ **1920** («*Ἐγκύκλιος Συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*»), ὅσο καὶ τὸ **1923** (*Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, 10.5-8.6.1923*).

3. Ἡ ἑτέρα ἀναφορὰ τοῦ Ὄσιο-λογιώτατου στὸ θέμα τοῦ «*Ἀναβαπτισμοῦ τῶν Ἐτεροδόξων*» καὶ τὴν σχετικὴ ἔριδα τοῦ **ΙΗ' αἰ.**, εἶναι ἐπίσης τούλάχιστον **ἀτυχῆς**, διότι ἡ θεολογικὴ διαμάχη ἦταν καὶ πάλι ἐνδο-εκκλησιαστικὴ καὶ ἀφοροῦσε τὸ κανονικὸ ζήτημα τοῦ τρόπου εἰσδοχῆς κατ' ἀκρίβειαν ἢ κατ' οἰκονομίαν τῶν προσερχομένων ἐκ τῆς ἀναμφισβητήτου αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, ὁπότε δὲν ὑφίστατο θέμα διακηρυγμένης αἵρέσεως καὶ ἐπομένως ἀποτειχίσεως.

* * *

■ **Γ. Ἐν πάσει περιπτώσει**, στὴν σύντομη αὐτὴ ἀναφορὰ μας ἐπὶ μιᾶς «*παραδόξου προεκτάσεως*» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο, ἀλλὰ ἀδελφικῶς προτρέπουμε τὸν Ὄσιο-λογιώτατο **Μοναχὸ Συμεῶν** νὰ ἀναλογισθῆ ἐκ νέου τόσο τὶς **σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις** τῆς αἵρέσεως γενικὰ, εἰδικὰ δὲ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, στὴν ὁποία περιλαμβάνεται βεβαίως καὶ τὸ **Ἡμερολογιακὸ**, ὅσο καὶ τῆς **κοινωνίας** μὲ τοὺς φορεῖς αὐτῆς.

1. Οἱ **Ἀγιορεῖτες** ἔχουν διακηρύξει κατηγορηματικὰ, ὅτι «*ἡ οἰκουμενιστικὴ «θεολογία» ἀποτελεῖ ἑτεροδιδασκαλία, πλάνη, αἰρετικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ καὶ καταδικασθῆ*»³, οἱ δὲ **Μετewριτες** ἀναφέρονται στὴν «*παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*»⁴ καὶ ἔχουν ἀποφανθῆ, ὅτι «*ὁ Οἰκουμενισμὸς ὁδηγεῖ στὴν προσκύνηση τοῦ Ἀντιχριστοῦ*»⁵, ἐνῶ ὁ μητροπολίτης **Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος** μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι στὴν ἐποχὴ μας «*ἐπικρατεῖ διάχυτα ὁ διαχριστιανικὸς καὶ διαθρησκευτικὸς συγκρητισμὸς*»⁶.

2. Ὁ Ὄσιολογιώτατος ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ τοὺς «*ὑποστασιάζοντας*» τὴν αἵρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**· ἐπίσης, ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ **Οἰκουμενισταὶ** δὲν περιορίζονται μόνο σὲ «*ἀγαπολογίες, ὑποχωρήσεις, κολακείες, χορηγίες, χαμόγελα*»⁷, ὅπως γράφει ὁ Ὄσιολογιώτατος Γέρων Μωϋσῆς, ἀλλὰ καὶ σὲ «*συγκρητισμούς, ὀπισθοχωρήσεις καὶ παραχαράξεις*»· καὶ ἐπομένως, ὤφειλε νὰ γράφῃ ὄχι κατὰ Ἄντι-οικουμενιστῶν, ἀλλὰ κατὰ Οἰκουμενιστῶν.

3. Καὶ βεβαίως, ἂν ἤθελε συνέπεια θεωρίας καὶ πράξεως, ὤφειλε καὶ νὰ ἀποτειχίζεται ἐκ τῶν **Οἰκουμενιστῶν**, ὥστε νὰ μὴ συγκαταλέγεται μαζί μὲ τοὺς ὁμόφρονάς του «*τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς ὑβρίζουσι*»⁸ τοὺς «*περὶ πίστεως λόγους καὶ τῆς ἀληθείας*»⁹.

4. Ὁ Ὄσιολογιώτατος ἄς μελετήσῃ καὶ πάλι τὶς τελευταῖες ὑποθήκες τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου: «*καὶ μηδεμίαν ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς*»· «*σπουδάσατε δὲ μᾶλλον καὶ ὑμεῖς αἰὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί*»¹⁰.

5. Καὶ τελικά, ἀφοῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν τακτικὴ τῶν παραδόξων «*ἀκροβολισμῶν*», ἄς ἀποφασίσῃ ὀριστικά ὁ Ὄσιολογιώτατος Γέρων Συμεῶν μὲ ποιούς θέλει νὰ ἔχῃ «*κοινωνίαν*»: **μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἢ μὲ τοὺς Ἁγίους;**

(*) Περιοδ. «*Ἅγιος Κυπριανός*», ἀριθ. 313/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2003, σελ. 220-222.

1. Βλ. περιοδ. «*Ἅγιος Κυπριανός*», ἀριθ. 301/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 30-31.

2. Βλ. περιοδ. «*Πρωτάτον*», ἀριθ. 85/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2002, σελ. 191 ἐ., στήλη: «*Ἐπιλογή Βιβλίων*».

2α. **Γρηγορίου Λαρεντζάκη**, «*Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος - Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις*», περιοδ. «*Ε.Π.Ε.Θ.Χ.*», τόμος Α', σελ. 351, Κεφ. ΙΙΙ.

3. **Μοναχοῦ Βασιλείου Γρηγοριάτου**, «*Ὅταν οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν*», ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1420/13.7.2001, σελ. 1.

4. Ἄρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, Χειραγωγή στὴ Μετάνοια..., σελ. 137, ἔκδοσις β', Ἅγια Μετέωρα 2001.

5. **Τοῦ Αὐτοῦ**, ἐφημερ. «*Ἐν Συνειδήσει*», Αὐγουστος 1997, σελ. 18.

6. Περιοδ. «*Θεοδρομία*», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 174.

7. **Μοναχοῦ Μωϋσεῶς Ἀγιορείτου**, «*Μοναχισμός καὶ αἵρεσις*», περιοδ. «*Πρωτάτον*», ἀριθ. 84/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 114.

8. Πρβλ. **Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, Mansi τ. 13, στλ. 128Ε, 201D καὶ *Συνοδικὸν Ὁρθοδοξίας*.

9. Πρβλ. Ἅγιου Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 35, στλ. 748B.

10. **Μ. Ἀθανασίου**, PG τ. 26, στλ. 969C-972A.